



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1891/2015
17.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље Т.С. из Б., коју заступа З.В., адвокат из Б, против туженог В.Н. Л. Д.О.О. из Б., кога заступа М.П., адвокат из Н.Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5643/13 од 01.04.2015. године, у седници већа одржаној 17.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5643/13 од 01.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1327/12 од 16.04.2013. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од децембра 2008. године до јануара 2012. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у изреци, са законском затезном каматом почев од означених датума. Ставом другим изреке констатовано је да је тужба повучена у делу захтева којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да јој исплати накнаду зараде за месеце новембар 2008. године, јули 2010. године, новембар 2010. године и фебруар 2012. године, у појединачним месечним износима наведеним у изреци, са законском затезном каматом почев од означених датума. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 109.100,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 5643/13 од 01.04.2015. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставовима првом и трећем изреке, а ставом другим изреке одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против првостепене пресуде П1 1327/12 од 16.04.2013. године, у односу на став други изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11) и члана 13. став 2. и 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном

поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

У споровима ради исплате новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије цени се под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Одредбом члана 13. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), којом је измењена одредба члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Прелазном одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона.

Тужба ради накнаде штете због неисплаћене зараде тужиље у периоду од новембра 2008. године до фебруара месеца 2012. године у износу од укупно 574.948,00 динара поднета је Првом основном суду у Београду 04.04.2012. године. Тужба је преиначена 13.03.2013. године, повећањем захтева на износ од укупно 598.054,00 динара. Побижана другостепена пресуда донета је 01.04.2015. године, након што је 31.05.2014. године ступио на снагу и почео да се примењује Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14).

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду у делу којом је правноснажно обавезан да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених зарада у периоду од децембра 2008. године закључно са јануаром 2012. године исплати укупно 561.188,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела од 561.188,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**